

Encyklopedia Solidarności

<https://encysol.pl/es/encyklopedia/hasla-rzeczowe/22502,Niezalezny-Samorzadny-Zwiazek-Zawodowy-Idywidualnego-Rzemiosla-Solidarnosc.html>
19.05.2024, 08:58

Niezależny Samorządny Związek Zawodowy Indywidualnego Rzemiosła «Solidarność»

Hasło wydrukowane w **Tom IV**

Niezależny Samorządny Związek Zawodowy Indywidualnego Rzemiosła „Solidarność”, pierwszy w historii Polski zw. zaw. rzemieślników, zarejestrowany 8 VI 1981. Rzemieślnicy, właściciele małych, rodzinnych zakładów produkcyjnych i usługowych, stanowili ostatnią enklawę przedsiębiorczości w PRL. Po nacjonalizacji przemysłu i handlu w l. 40. władze komunistyczne objęły rzemiosło pełną kontrolą. 1948 wprowadzono przymus przynależności do cechów. Izby rzemieślnicze zostały scentralizowane w Centralny Związek Rzemiosła, władze cechów, izb i CZR powstawały drogą nominacji urzędowych. Działalność gospodarcza rzemiosła miała być tylko uzupełnieniem gospodarki uspołecznionej. Rzemieślnicy byli dyskryminowani w przydziałach surowców, obowiązywał ich limit zatrudnienia (8 pracowników), a eksporterów przymus wymiany dewiz na złotówki i obowiązkowe pośrednictwo centrali handlu zagranicznego. Nie mieli też pewności, że otrzymają paszporty. Nad każdym rzemieślnikiem wisiała groźba szykan i represji podatkowych (dotkliwe domiary). Pokonanie ograniczeń w trosce o rozwój firmy, wymagało dobrych układów z władzą i promowało zachowania korupcyjne.

Strajk w Stoczni Gdańskiej (VIII 1980) spotkał się z poparciem, także materialnym, rzemieślników z Gdańska, których reprezentantem był Leon Gierz z Wejherowa. Także i późn. rzemieślnicy wspomagali akcje protestacyjne „S” oraz rolników i studentów. Przemiany po VIII 1980 dawały rzemieślnikom nadzieję na utworzenie autentycznej reprezentacji środowiska i zniesienie dyskryminacyjnych ograniczeń w swojej działalności gospodarczej.

XI 1980 w Gdyni powstał pierwszy [Komitet Założycielski](#) NSZZ „Solidarność Rzemieślnik” pod przew. Jana Milewczyka, 6 XII 1980 został zarejestrowany (pod nr. 1926) w MKZ Gdańsk. Następne Komitety Założycielskie utworzono w Koninie, Poznaniu, a 3 III 1981 w Koszalinie (przew. Jędrzej Czyż). 6 I 1981 w Warszawie powstał Komitet Organizacyjny NSZZ Indywidualnego Rzemiosła „Solidarność Rzemieślnicza” (przew. Jerzy Rogala-Lewicki).

31 I 1981 w Gdańsku pierwsze zebranie przedstawicieli powstających Komitetów Założycielskich z kraju. 13 III 1981 na kolejnym w Koszalinie podzielono zadania między największe ośr.: utworzono Punkty Konsultacyjne w Gdańsku (łącznie z krajem), Opolu (działania na rzecz rozszerzenia ruchu na cały kraj), Warszawie (opracowanie programu i postulatów) i Koszalinie (wydawanie biuletynu dla wszystkich ośr.). 11-12 IV 1981 we Włocławku powołano Tymczasową Krajową Komisję Koordynacyjną (przew. Karol Smockiewicz z Opoła), której zadaniem było opracowanie statutu i programu działania.

13 IV 1981 część działaczy warszawskich utworzyła Ogólnopolski Komitet Założycielski i ubiegając pozostałe ośr., 30 IV 1981 złożyła wniosek o rejestrację NSZZ Indywidualnego Rzemiosła „Solidarność” w Sądzie Wojewódzkim w Warszawie. W składzie OKZ: J. Rogala-Lewicki (przew.), Tadeusz Nowak (wiceprzew.), Ryszard Nowak (sekretarz), Kazimierz Seklecki, Janusz Kołodziejski. Samowolny krok OKZ był pierwszym z wielu przejawów walki o władzę, jakie czekały Związek w 1981. 1-2 V 1981 w Opolu na posiedzeniu TKKK uczestnicy potępili samowolny OKZ i wezwali do wycofania wniosku. K. Smockiewicz interweniował w tej sprawie w KKP „S”, liczone także na rozstrzygnięcia na ogólnopolskim zjeździe założycielskim Związku, który planowano zwołać do Warszawy na 20 VI 1981.

Pomyślne zakończenie długotrwałej kampanii „S” na rzecz zarejestrowania NSZZ Rolników Indywidualnych „Solidarność” utorowało drogę do rejestracji związkowi rzemieślników. 9 VI 1981 rejestracja NSZZ IRz „S” przez Sąd Wojewódzki w Warszawie. Według statutu celami Związku

były: „ochrona interesów materialnych, zdrowotnych, społecznych i kulturowych rzemieślników i ich rodzin, umacnianie rodziny i życia rodzinnego [...] rozwój samorządności i autonomii rzemiosła [...] obrona swobód demokratycznych i praw obywatelskich”. Sposobami działania – udział przedstawicieli Związku we władzach rzemiosła, organizowanie akcji protestacyjnych, w tym strajków, ale również – „zwalczanie alkoholizmu i podnoszenie etyki zawodowej wśród członków Związku”. Podstawowym ogniwem Związku była organizacja terytorialna (region), która nie miała jednak osobowości prawnej taką zyskał Związek jako całość. Władze krajowe Związku: Krajowy Zjazd Delegatów, Krajowa Komisja Koordynacyjna i Krajowa Komisja Rewizyjna. Ich funkcję do czasu wyborów pełnił OKZ, a zgodnie ze statutem „pierwszy Krajowy Zjazd Delegatów należy zwołać najpóźniej w terminie 6 mies. od zarejestrowania Związku”.

20–21 VI 1981 w Warszawie Ogólnopolski Zjazd Przedstawicieli Komitetów Założycielskich (zwany też I Zjazdem założycielskim), udział delegacji 93 KZ z kraju (łącznie ok. 300 osób). Zjazd poprzedziła msza św. w katedrze za duszę niedawno zmarłego prymasa kard. Stefana Wyszyńskiego. Obradom w sali Muzeum Narodowego przewodniczył Marian Błoniarczyk (członek Prezydium MKZ Gdańsk). Marek Wozowski (Kołobrzeg) z J. Rogalą-Lewickim przedstawili rys historyczny Związku. J. Rogala-Lewicki wykorzystał swe wystąpienie do personalnego ataku na K. Smoczkiewicza. Głos zabrali także Janusz Korwin-Mikke i mec. Andrzej Grabiński, który potwierdził, że współwłaściciel zakładu i członkowie jego rodziny mogą także być członkami Związku. Po zapoznaniu się ze statutem delegacje KZ złożyły pod nim swe podpisy. Do reprezentowania Związku wobec władz Zjazd wybrał Tymczasową Krajową Komisję Koordynacyjną w składzie: Lech Mrozowicz, K. Smoczkiewicz, J. Rogala-Lewicki, R. Nowak, Ryszard Stępniewski. Ustalono składkę członkowską w wysokości 100 zł, która miała być dzielona w proporcjach: 60 proc. KZ, 20 proc. region, 20 proc. TKKK. Zjazd zaapelował o zniesienie monopolu państwa na handel zagraniczny, poparł postulat pracowników Muzeum

Narodowego o przeznaczenie Zamku Ujazdowskiego na ekspozycję sztuki zdobniczej. W Uchwale nr 4 określił TKKK jako „pełniąca obowiązki Komitetu Założycielskiego NSZZ IRz »Solidarność«”. Tak też rozumiało uprawnienia TKKK wielu działaczy Związku, natomiast członkowie OKZ nie chcieli zrezygnować ze swoich zapisanych w statucie praw, co stało się zarzewiem późniejszych konfliktów.

11–12 VII 1981 w Gdańsku pierwsze posiedzenie TKKK, z udziałem delegatów tylko 75 KZ (spośród 93 obecnych na Zjeździe warszawskim) oraz dodatkowo ok. 30 przedstawicieli nowych KZ, którzy otrzymali status obserwatorów. Zebrani domagali się, zgodnie z postanowieniami Zjazdu, przekazania uprawnień OKZ dla TKKK. J. Rogala-Lewicki i inni członkowie OKZ po długiej i burzliwej dyskusji obiecali uczynić to dnia następnego, ale obietnicy nie spełnili i wyjechali pośpiesznie z Gdańska. Zebrani wybrali Prezydium TKKK: T. Nowak (przew., Pruszków), J. Rogala-Lewicki (Warszawa), Rozalia Bendych (Katowice), Marian Bucala (Sucha Beskidzka), Marian Mikuła (Toruń), Jan Stępniewski (Tomaszów Mazowiecki), Zygmunt Krzywulski (Zgorzelec), Lesław Orski (Sopot), L. Gierz (Wejherowo), J. Kołodziejcki (Białobrzegi), Jerzy Czermiński (Kutno), Erazm Moyseowicz (Wrocław), Kazimierz Romaniszyn (Brzeg), Marek Słomski (Włocławek), Andrzej Sewerniak (Jarosław), Władysław Wielgosz (Garwolin), Mikołaj Bryczkowski (Bydgoszcz), Leon Skrzyński (Grodzisk Mazowiecki), Edward Pastuła (Władysławowo), K. Seklecki (Warszawa-Mokotów), Ryszard Panasiewicz (Gorzów Wielkopolski). Wybrano także Tymczasową Krajową Komisję Rewizyjną: Zygmunt Kulczycki (przew., Gdynia), Tadeusz Kalinowski (Siedlce), Władysław Siwek (Kalwaria Zebrzydowska), Franciszek Winiarski (Prudnik), Andrzej Latkowski (Kielce), Marian Kornacki (Lublin), M. Wozowski (Kołobrzeg). W posiedzeniu TKKK brali również udział m.in.: R. Nowak (Warszawa-Wola), Tadeusz Zdunek (Gdańsk), K. Smockiewicz (Opole), Izydor Skorupski (Koszalin), Adam Koczanowski (Kraków), Krzysztof Seja (Poznań), Tadeusz Soluch (Częstochowa), J. Czyż (Sianów), Józef Ambrożewicz (Szczecin), L. Gierz (Wejherowo). Na doradcę Związku powołano J. Korwin-Mikkego. Utworzono Biuro Krajowe w Gdańsku, którym kierował M. Błoniarczyk.

25-26 VII 1981 w Warszawie na pierwszym posiedzeniu Prezydium TKKK rozmowy z delegacją „S” Rolników Indywidualnych (przew. Jan Kułaj i Leszek Korudski) nt. form współpracy obu związków. Powołano I. Skorupskiego na funkcję rzecznika prasowego TKKK, powierzając mu redagowanie „Ogólnopolskiego Biuletynu”.

Komitety Założycielskie w regionach współpracowały ściśle z „S”, przyłączając się do protestów i strajków ostrzegawczych proklamowanych przez ten związek. 21 VIII 1981 w Suchoj Beskidzkiej na kolejnym posiedzeniu Prezydium TKKK ujawniła się różnica zdań w kwestii udziału Związku w protestach „dużej Solidarności” (określenie rzemieślników). Przeciwno wypowiedzieli się T. Nowak i J. Stępniewski (nb. członek władz SD), który optował za współpracą z SD jako „jedynym obrońcą rzemiosła”. K. Smoczkiwicz, R. Bendych, K. Romaniszyn i M. Bucala, którzy opowiadali się za dalszą współpracą z „S”, na znak protestu opuścili zebranie.

Nie mniej ważnym powodem konfliktu na tym posiedzeniu Prezydium TKKK było usunięcie R. Bendych z funkcji przewodniczącej RKZ Katowice. W odpowiedzi jej zwolennicy (działacze z Katowic, Opola, Koszalina, Szczecina i Krakowa) zwołali do Katowic nadzwyczajne posiedzenie TKKK. 12-13 IX 1981 do Katowic przyjechało 4 członków Prezydium TKKK (R. Bendych, M. Bucala, K. Romaniszyn, K. Seklecki), przedstawiciele 42 KZ (spośród 75, które uczestniczyły w gdańskim posiedzeniu TKKK) oraz reprezentanci nowych 39 KZ. Zebrani usunęli ze składu Prezydium 6 działaczy (T. Nowaka, J. Rogalę-Lewickiego, J. Stępniewskiego, A. Sewerniaka, E. Pastułę, J. Kołodziejewskiego) i M. Kornackiego z Tymczasowej Krajowej Komisji Rewizyjnej. Zarzucano im działanie na szkodę Związku i lekceważenie obowiązków. Na przew. Prezydium TKKK wybrano I. Skorupskiego. 23-24 IX 1981 w Bydgoszczy na posiedzeniu Prezydium TKKK jego następcą został Zenon Płochacz (Ostrów Wielkopolski). Przewodniczący Komisji Rewizyjnej Z. Kulczycki zakomunikował, że nie uznaje postanowień katowickiego posiedzenia. Zebrani postanowili przenieść do Warszawy Biuro Krajowe, powierzając jego kierowanie sekretarzowi TKKK Stefanowi Tokarskiemu. Wybrano także delegację

Związku (A. Koczanowski, K. Seklecki, Ryszard Kilarski oraz rzecznik I. Skorupski), która wzięła udział (obok drugiej pod przew. J. Rogali-Lewickiego) w II turze I KZD „S” w Gdańsku.

W celu uzdrowienia sytuacji w Związku Tymczasowa Krajowa Komisja Rewizyjna zwołała na 24–25 X 1981 do Gdyni tzw. poszerzone posiedzenie TKKK. Udział wzięli uczestnicy warszawskiego Zjazdu założycielskiego i delegaci nowo powstałych KZ, którzy mogli wylegitymować się odpowiednimi dokumentami (protokół z zebrania założycielskiego lub wyborczego oraz aktualne zezwolenie na wykonywanie rzemiosła). Komisja mandatowa tak skrupulatnie sprawdzała wymagane dokumenty delegatów, że nie dopuściła do udziału w posiedzeniu m.in. J. Rogali-Lewickiego. Zebraniu przysłuchiwali się członkowie Komisji Krajowej „S”: Antoni Tokarczuk, Wacław Sikora i Stefan Jurczak. TKKK postanowiła zwołać Krajowy Zjazd Delegatów do Krakowa na 3–6 XI 1981, wybrała 20-osobową Krajową Komisję Zjazdową pod przew. K. Smoczkiewicza oraz nowy skład Prezydium TKKK: Jan Zrajko (przew., Przemyśl), K. Seklecki i R. Kilarski (zastępcy), S. Tokarski (sekretarz), I. Skorupski (rzecznik prasowy) oraz R. Bendych, L. Orski (Sopot), Tadeusz Flisiński (Giżycko), Włodzimierz Lisowski (Kraków), Dionizy Zambrzycki (Malbork), J. Czermiński (Kutno), R. Panasiewicz (Gorzów Wielkopolski). 9 XI 1981 OKZ stwierdził stanowczo, że jest jedynym reprezentantem Związku, i przesunął termin Krajowego Zjazdu na czas do 8 VI 1982, co było niezgodne ze statutem.

1981 wydawano biuletyny: w Gdańsku – „Biuletyn Informacyjny Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Rzemieślników” (3 nr., od 17 I do 21 II, red. Leon Szklarski, Ewa Łabisz); w Warszawie – „Solidarność Rzemieślnicza” (5 nr., od I do VII, w redakcji m.in. S. Tokarski, R. Nowak); w Koszalinie – „Solidarność Rzemieślnicza”, od nr. 2 pt. „Ogólnopolski Biuletyn NSZZ Solidarność Rzemieślników”, od nr. 4 pt. „Ogólnopolski Biuletyn NSZZ Solidarność Indywidualnego Rzemiosła” (16 nr., od 13 III do 5 XII, w redakcji I. Skorupski, Wiesław Szeliga, Grażyna Brankiewicz, Wanda Lewandowska); w Opolu – „Solidarność Rzemieślnicza Opolszczyzny” (8 nr., od 4 IV do 4 IX); we Włocławku – „Solidarność Rzemieślnicza” (jeden nr. IV);

w Katowicach – „Solidarność Indywidualnego Rzemiosła” (jednodniówka z 19 VIII) oraz „Echo Katowickie” (3 nr., VIII i IX); w Krakowie – „Złoty Kur”, od nr. 2 pt. „Merkuriusz Regionu Małopolska” (2 nr., VIII i IX), w redakcji Włodzimierz Bochenek, Maciej Kuźniar, Ryszard Szczepankiewicz); w Jaśle – „Wiadomości NSZZ IRz Solidarność Regionu Południowo-Wschodniego Unia” (3 nr., do 10 X); w Gdyni – „Biuletyn Informacyjny Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Rzemieślników Solidarność” (jeden nr. 30 XI, red. J. Milewczyk); w Białymstoku – „Biuletyn Informacyjny” (jeden nr. 1 XII, red. Jerzy Szygiel). W Warszawie J. Korwin-Mikke wydawał ogólnopolski biuletyn informacyjny „Rzemieślnik Polski” (3 nr., 31 VIII–30 XI 1981, red. Małgorzata Szmit).

Ordynacja wyborcza przyjęta 8 XI 1981 przez Krajową Komisję Zjazdową stanowiła, że wyboru delegatów na Zjazd Regionalny dokonują Walne Zebrania Członków Kół w proporcji: jeden delegat na 30 członków. Przewodniczący Zarządu Regionalnego otrzymywał z urzędu mandat delegata na Zjazd Krajowy, pozostali delegaci byli wybierani przez Walne Zebranie Regionu w proporcji: jeden mandat na 100 członków Regionu. Postanowiono także, że uczestnikami Zjazdu mogli być członkowie OKZ, Prezydium TKKK (ustalonego X 1981 w Gdyni) oraz Krajowej Komisji Zjazdowej.

3–6 XII 1981 I Krajowy Zjazd Delegatów w Krakowie w Instytucie Obróbki Skrawaniem, z udziałem 118 delegatów, którzy reprezentowali co najmniej 4 tys. członków. Na wstępie mec. Karol Głogowski przedstawił ekspertyzę prawną, w której wykazywał prawomocność Zjazdu. Wybrano Prezydium Zjazdu: K. Romaniszyn (Brzeg), Tadeusz Smagała (Lublin), T. Soluch (Częstochowa), L. Orski (Sopot), Waldemar Szwedowski (Piotrków Trybunalski), W. Bochenek (Kraków), A. Koczanowski (Kraków). Sprawozdanie z prac Prezydium TKKK złożyli L. Orski, I. Skorupski, Z. Płochacz, J. Zrajko i S. Tokarski; Z. Kulczycki odczytał sprawozdanie Tymczasowej Krajowej Komisji Rewizyjnej; J. Rogala-Lewicki podtrzymał swoje zdanie, że Zjazd nie jest prawomocny. Po dyskusji wybrano nowe władze Związku: 31-osobową Krajową Komisję Koordynacyjną i 11-osobową Krajową

Komisję Rewizyjną z przew. Zygmuntem Kłosem (Przemyśl). Prezydium KKK ukonstytuowało się w składzie: przew. Józef Smolicki (Podbeskidzie, Żywiec), wiceprzew.: W. Bochenek (Małopolska, Kraków), Andrzej Tuteja (Małopolska, Kraków), Eugeniusz Dowmont (Region Kujawsko-Dąbrowski, Włocławek), Ryszard Drubkowski (Region Kujawsko-Dobrzyński, Izbica Kujawska), Robert Jagłowski (Kielce), Jan Karel (Region Śląsko-Dąbrowski, Chorzów), Florian Kobier (Region Śląsko-Dąbrowski, Chorzów), T. Smagała (Region Środkowo-Wschodni, Lublin), Jan Walczak (Częstochowa) i Leonarda Wąsik (Małopolska, Kraków). Nastąpiło zjednoczenie związku.

Władze stanu wojennego 13 XII 1981 zawiesiły, a 8 X 1982 zdelegalizowały Związek, podobnie jak „S”. Internowano m.in. R. Bendych, T. Solucha, Zdzisława Podolskiego (z Gryfina), Olgierda Sawę (z Lublina). Po zwolnieniu z obozów T. Soluch i R. Bendych wyemigrowali. Niektórzy rzemieślnicy związkowcy kontynuowali działalność patriotyczną, przyłączając się do podziemnych struktur „S” lub tworząc własne organizacje podziemne. I-XII 1982 J. Zrajko współtworzył Konspiracyjny Zarząd „S” Regionu Południowo-Wschodniego/Tymczasową Komisję Regionalną w Przemyślu; organizował zbiórki pieniężne dla rodzin internowanych i uwięzionych, pracę w zakładach rzemieślniczych dla osób zwolnionych; współpracował z Komitetem Pomocy Internowanym i Uwięzionym w Przemyślu. Zdzisław Podolski, przed VIII 1980 działacz WZZ w Szczecinie, po zwolnieniu z internowania, w ramach podziemnych grup skupionych wokół braci Jana i Mirosława Witkowskich oraz Edmunda Bałuki, kolporter podziemnych wydawnictw na terenie Gryfina, m.in. „Robotnika Pomorza Zachodniego”. 1983 współwydawca podziemnego pisma „Krawędź. Ziemia Gryfińska”. 1982-1988 zaangażowany w pomoc dla represjonowanych; 1984 współzałożyciel jawnego Regionalnego Społecznego Obywatelskiego Komitetu Obrony Praw Człowieka i Obywatela w Szczecinie; 6 III 1986 skazany przez Sąd Rejonowy w Gryfinie na 2 lata i 3 mies. pozbawienia wolności. Tadeusz Smagała (ze Świdnika) założył w 1982 (z Wojciechem Zendtem i Janem Kozakiem) organizację podziemną Solidarność Polski Walczącej, 22 V

1982 aresztowany, 20 VIII 1982 skazany przez Sąd Wojewódzki w Lublinie na 2 lata pozbawienia wolności, 1 IV 1983 zwolniony warunkowo z ZK w Hrubieszowie. Henryk Maj (z Wałcza) aresztowany 16 XII 1981 po rewizji w domu, podczas której zarekwirowano aparat nadawczo-odbiorczy z demobilu, 29 XII 1981 skazany przez Sąd Wojsk Lotniczych w Poznaniu na rok pozbawienia wolności w zawieszeniu, nie zaprzestał działalności. 1982 w ramach podziemnej grupy Leszka Katarzyńskiego drukował w Wałczu ulotki podziemnej „S”. Wiosną 1983 z grupą aresztowany, 18 IV 1983 sądzony przez Sąd Wojsk Lotniczych w Poznaniu, ale uniknął kary więzienia. Karol Smoczkiwicz po 13 XII 1981 był jednym z organizatorów pomocy rodzinom internowanych i uwięzionych w Opolu. 1982 założył konspiracyjną organizację Solidarność Narodowa, I-IV 1983 redagował i drukował (ze Zbigniewem Pietruszem i Romanem Kirsteinem) biuletyn podziemny „Solidarność Narodowa”. Przesłuchiwany przez SB, uniknął odpowiedzialności karnej dzięki amnestii z 1983. 1984 SB rozpuściła plotkę, że K. Smoczkiwicz jest jej tajnym współpracownikiem. Franciszek Winiarski (z Prudnika) w 1982 wspomagał uwięzionych działaczy „S” z Prudnika, drukował i kolportował (m.in. z Januszem Sanockim i Ryszardem Kondrackim) ulotki na terenie Prudnika i Nysy. Od 25 VIII 1982 uczestnik głódówki w kościele św. Barbary w Częstochowie w intencji uwolnienia internowanych i uwięzionych oraz ponownej legalizacji „S”, kontynuowanej w mieszkaniu Anny Walentynowicz w Gdańsku; 30 VIII 1982 aresztowany tam i do 9 XII 1982 internowany w obozie w Strzebielinku. 1984 aresztowany za organizowanie akcji ulotkowej nawołującej do bojkotu wyborów do rad narodowych. 1986–1988 członek jawnej Tymczasowej Rady Regionalnej Śląska Opolskiego „S”. 28 IX 1988 współtworzył (z Janem Naskrętem i R. Bijowskim) komitet organizacyjny „S” IRz w Prudniku.

1989 zniesiono przymus przynależności do cechu, uwolniono działalność gospodarczą, w tym rzemiosła, od dotychczasowych ograniczeń. Porozumienia Okrągłego Stołu, choć nie obejmowały „Solidarności” Rzemieślniczej, dzięki zgodzie na działanie „S” doprowadziły w efekcie do faktycznej wolności zrzeszania się. 1989 dwie próby

odbudowy Związku, czynione przez: I. Skorupskiego w Koszalinie i S. Tokarskiego w Warszawie. 17-18 VI 1989 w Koszalinie Zjazd Delegatów NSZZ Rzemieślników „Solidarność”, przyjęto Statut i wybrano Krajowy Komitet Organizacyjny pod przew. I. Skorupskiego (Koszalin). W Prezydium KKO także: Antoni Grabowski (Koszalin), Zbigniew Cieśla (Warszawa), Jerzy Morawski (Szczecinek), Marian Mikuła (Tarnów), J. Milewczyk (Gdańsk), Stanisław Micał (Rzeszów), Piotr Ziętarski (Koszalin). KKO złożył wniosek o rejestrację w Sądzie Wojewódzkim w Warszawie. Brak zgody KKW „S” na użycie słowa „Solidarność” w nazwie związku rzemieślniczego spowodował upadek inicjatywy XI 1989. Z inspiracji S. Tokarskiego i powstałej 5 X 1989 Grupy Inicjatywnej pod przew. Kazimierza Kondrata 10 XI zwołano 1989 zebranie założycielskie NSZZ Indywidualnego Rzemiosła „Solidarność” w Warszawie. Wybrano Komitet Założycielski pod przew. Andrzeja Bogusławskiego. W Prezydium KZ także: Tomasz Nowosielski, Jarosław Gaczkowski, K. Kondrat, Henryk Sosnowski i Anna Popowicz. Na przełomie 1989/1990 i ta inicjatywa wygasła.

Wojciech Rotarski

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)

[Zgłoś błąd](#)